

Össztánc szeretetben

JSir 3,22–23

■ BÖRÖNTE MÁRTA

Hálás szívvel járom az életem táncát. Megfogta a Mindenható a kezem, és táncba hívott. Biztonságot ad, ahogy vezet szüntelen. Egy lépés az örömben, egy lépés a nehézségben. Szeretem, ahogy megpörget, és élvezem játékos szeretetét. Naponta újra és újra élem a csodás pillanatokot, a kapcsolódást szívtől szívemig.

Hiszem, a szeretettáncom egyik titka a szemlélődés. Csak úgy együtt lenni a jelenben, az Úrral, megélni kegyelmi pillanatokot mámoros érzés.

Köszönöm, Istenem, hogy mielőtt megoldanád a problémámat, előtte meghallgatsz, megtörténik a kapcsolódás. Elmondhatom, milyen érzések vannak a szívemben. Beszélgetünk, mit felejtettem el, vagy a tánclépést hogyan hibáztam el. A sorrend a kulcs kettőnk beszélgetésében. Először kapcsolódni hozzád, együtt lenni az éltető jelenben, utána küldöd a megoldást.

Szívemben azt érzékelem, Jeremiás is ezt élhette meg, amikor így üzen: *„Jó csendben várni az Úr szabadítására.”* (JSir 3,26)

Időnként felcserélem a sorrendet, és ingerült leszek, elfáradok, akadályokat látok kihívások helyett, beleragadok a szerepembe, elfelejtek szeretetben kapcsolódni hozzád.

Örülök, hogy a mindennapok rohanásaiban megállítasz. Akkor kiveszem az éleztársákból a táncrendet, és olvasom: mindennap megújítom rajtad irgalmamat. Mindennap!

Most eszembe jut Carlo Caretto 20. századi olasz misztikus gondolata: odaát nincs más, csak a szeretet, ezért tanulunk meg szeretni.

Számomra nem könnyű a tanulás folyamata. Kórházban jártunk a fiatalokkal elfekvő osztályon. Láttunk a kórteremben haldokló embert, éreztük a kórház „illatát”, fagyos csöndet, tehetetlenség bénító erejét. A fiatalokkal elénekeltük: „A kis Jézus megszületett, örvendjünk...” Az ének hallatán megcsillant a szeretetet a betegek szemében. A lélek derűjével elkezdtek mosolyogni, mert a szívükben megéreztek a gyermekkorban átélt istenélményt: „Úgy szeretlek, ahogy vagy, gyermekem, és gondoskodom rólad minden körülmények között!” A betegek tettek tanúságot a fiataloknak erről: *„Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma...”* (JSir 3,22)

Úton vagyok, és céloom, hogy szeretet adjak és befogadjak. Ez számomra a szeretet körforgása. Boldogságos szívvel tapasztalom, hogy az Úr együtt teszi meg velem az utat. Időnként feleml, hordoz. Bölcsességre vezető történetei útmutatást adnak. Megérintett annak a fiatalnak az életútja, aki misszionárius akart lenni. Álmodozott egy távoli országról, hogy odautazik. Viszi a Bibliáját, és Is-

ten szeretetéről tesz bizonyosságot. Lelkesedése növekedett benne, csak erre gondolt. Meglátogatta lelkészét, és beszélt a tervéről. Lelkipásztora szeretettel fogadta, imádkoztak Isten válaszáért. Csendes percek után megszólalt a lelki vezető: „Bátorítalak, hogy menj el, vásárolj egy krétát! Utána egy csendes helyen térdelj le, rajzold magad körbe a krétával! Imádkozz, és a missziói szolgálatot kezd el a körön belül! Utána indulhatsz el külmisziói tanulmányokra.” A fiatal megértette, átérezte, hogy akkor tud igazán másokat szeretni, ha önmagát ismeri, elfogadja, szereti.

Reformáció hónapja van. Miben akarsz megújítani, Istenem, a krétával körberajzolt körön belül? A szereteted melyik leckéjét ismétlem át? Mennyire érzem a jelen pillanatban, hogy szeretsz? Parányit? Kicsit? Félig? Teljesen?

Szeretem János evangéliumában olvasni Jézus Krisztus szavait: „*Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben! Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és az örömtök teljes legyen.*” (Jn 15,9–11)

Talán békésebb lenne az emberiség, ha többször mutatnánk meg a teljes örömet, amelyet kapunk tőled, Istenem.

Meghatódva láttam egyszer, hogy egy édesanya két adag süteményt küldött lányával a szomszédba ajándékként. Egyik adagot a szomszéd családnak, a másik adag, amit majd a megajándékozott ad tovább. Az édesanya szívében teljes szeretet volt, sőt... Hiszem, hogy a túlcorduló szeretet által, amelyet odaajándékozhatunk másoknak, valósággá válhat Jeremiás könyvéből Isten ígérete: „...*békességet és nem romlást tervezek, és végül megadom nektek, amiben reménykedtek.*” (Jer 29,11)

Álmod, hogy megtapasztalja minden ember Isten teljes szeretetét napról napra, és megtörténjen a kapcsolódás szívtől szívig.

Túrmezei Erzsébet is megmutatja *Isten szeretet* című versében az utat.

Te kedves kis tamási templom,
kívánni neked többet lehet-e,
mint hogy öleljen át benned
kicsiket, nagyokat.
öregeket, fiatalokat
mindig Isten szeretete!

Töltse be örömmel a szíveket,
hogy Ő minket öröktől szeretett,
hogy szent Fiát értünk halálra adta,
Őbenne kínál örök életet!
Legyen életünk kősziklaalapja
a boldog hit, hogy „Isten szeret”!

Szeretet! Szeretet! Időnként egy t-vel, időnként két t-vel írja. Mindkét esetben Isten szeretetéről beszél az evangélikus költő. Az Úr szeret, és szeretett gyermeke vagyok. Ízlelgessük: az Úr szeretet! Szeretett gyermeke vagyok Istennek.

Teológuskoromban kezembe került Kun Erzsébet *Családmesék – A szeretet tankönyve* című kötet. Azóta is többször elolvasom a párbeszédet édesanya és lánya között:

„– Tulajdonképpen hogy terem a szeretet? – kérdeztem egyszer anyát.

– Magról vetik – nevetett rám.

– És honnan szerzik hozzá a magot?

– Nem kell azt szerezn. Belőlünk magunkból pereg. S megfogam a tenyér simogatásában, a szem pillantásában, minden ölelésben.”

A gyermek szívbéli mottója lett: szeretni érdemes.